

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ὑποστέλλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἀλλὰ δὲν ἐνόησε· διότι ἡ εἰδησις περὶ τοῦ νυκτερινοῦ δυστυχήματος δὲν εἶχε φθάσῃ μέχρι τοῦ πύργου. Οἱ ὀλίγοι θεράποντες δὲν κατέβαινον εἰς τὴν πολίχνην, αἱ ἐπαύλεις ἦσαν μακρὰν, καὶ μόνῃ ἡ Τριανταφυλλιά ἤρχετο ἐξωθεν. Ἀλλ' ἡ δύστηνος κόρη δὲν ἔμελλε πλέον νὰ φαιδρύνῃ διὰ τοῦ ἄσματος τῆς τὰ ψυχρὰ καὶ σιωπηλὰ τεῖχιν τῆς γηραιᾶς ταύτης κατοικίας. Ἡ Ἀντωνία, ἥτις, ὡς ἐνθυμεῖσθε, εἶχε παραγγείλῃ εἰς τὴν μικρὰν νὰ μὴ μείνῃ πολὺ ἄργα εἰς τὸν χορόν, βλέπουσα ὅτι ἡ κόρη δὲν ἦλθε τὴν ὀρισμένην ὥραν, ἐμειδίασε καὶ εἶπεν:

— Ὡς φαίνεται θὰ ἐλησμόνησε τὴν ὑπόσχεσίν τῆς ἡ Τριανταφυλλίτσα καὶ ἔμεινε πολὺ ἄργα εἰς τὸν χορόν, δι' αὐτὸ ἤργησε νὰ ἔξυπνήσῃ.

Ἐν τῷ σταθμῷ ὁ Ῥοβέρτος οὐδόλως παρατηρήσας ὅτι προσεῖχον εἰς αὐτὸν οἱ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σταθμοῦ περιπολοῦντες χωροφύλακες, ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ δίφρου, κατεβίβασε τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον τοῦ ἱλάρχου, ὅστις ἐπήδησε καὶ αὐτός, καὶ ἄρ' οὐ ἔδωκε τὸν ἵππον εἰς τινὰ ὑπάλληλον νὰ τον φυλάττῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σταθμοῦ. Τότε οἱ χωροφύλακες ἐξῆλθον καὶ περιεφέροντο ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, καὶ ἐφάνιντο ἐτοιμοὶ νὰ συλλάβωσι τὸν Ῥοβέρτον ἂν ἀπεπειράτο νὰ φύγῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἀπελθόντος τοῦ ἱλάρχου, ἀνέβη πάλιν ὁ Ῥοβέρτος εἰς τὸν δίφρον τοῦ καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὸν πύργον περίλυπος καὶ κατηφής. Οὐδὲ αὐτός ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του. Ἀλλ' αἱ ἐντυπώσεις τοῦ Ῥοβέρτου ἦσαν πρόσκαιροι, διότι ἡ τραχεῖα αὐτοῦ φύσις ἀντιδρῶσα ἐφυγάδευεν αὐτάς. Ὄθεν ἡ κατῆφεια παρήλθε καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἦνα δὲ ἀποφύγῃ τὸ πικρὸν πλῆθος, δὲν ἐπανῆλθε διὰ τοῦ κέντρου τῆς πολίχνης, ἀλλὰ διὰ τῆς λεωφόρου τῆς περικυκλώσεως τὴν πολίχνην, ἥτις ἦτο καὶ ὁ περίπατος τῶν κατοίκων. Τὴν ὥραν δ' ἐκείνην ἦτο ἔρημος.

Ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πολίχνης, καὶ ἤτοιμαζέτο νὰ ἀνέλθῃ τὸν γήλοφον ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ πύργος Κλαίρεφόν, διήλθε πρὸ τινος καπηλείου καὶ ἔξωθεν αὐτοῦ εἶδε συνηγμένους ἐργατικούς τινας ἀνθρώπους ἀκρωμένους τοῦ Τρεχανέμη, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν καθήμενος οἰνοβαρὴς καὶ ἐλεεινός, ἐδιηγείτο ἑκατοστὴν

ἤδη φορὰν διὰ φωνῆς πλαδαρᾶς καὶ μετὰ μελοδραματικῶν μορφασμῶν καὶ χειρονομιῶν τὸν θάνατον τῆς κόρης του.

Οὗτοι ἰδόντες τὸν Ῥοβέρτον παρελθόντα, ἠγέρθησαν καὶ ἐστάθησαν ἀποβλέποντες πρὸς αὐτὸν ἐχθρικῶς καὶ ἀπειλητικῶς.

— Νά τον, νά τον, ὁ φονιάς! ἀνεφώνησεν ὁ Τρεχανέμης καὶ ὀρμήσας προσεπάθει νὰ ἀρπάσῃ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου.

Ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος δι' ἐνὸς μαστίγματος ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ λαθροθήρα ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα. Ἀπεχώρησε δὲ ὠρούμενος· ἀλλ' ἐνεκα τῆς μέθης παραπατήσας προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ δίφρου καὶ ἀνατραπείς κατέπεσε καὶ μικροῦ δεῖν κατεπατήθη ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος κύψας καὶ ἀρπάσας τὸν μέθυσον ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸν εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου. Ἐκεῖ δὲ κατακείμενος ἀνεκραύγασε:

— Ἀχ! ἐσκότωσε τὴν κόρη, τώρα θέλει νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν γεροπατέρα. Τρέξετε, παιδιὰ, βοηθᾶτέ με νὰ τον συλλάβωμεν καὶ νὰ τον παραδώσωμε ἔς τὴ δικαιοσύνη!..

Παρευθὺς ὁ Ῥοβέρτος περιετοιχίσθη ὑπὸ ἀνθρώπων ἀγρίων τὴν ὄψιν ὑψούντων τὰς χεῖρας. Πρὸ τοῦ καπηλείου γυναικῆς τινες προσελθοῦσαι ἐκραύγαζον ὀξείας κραυγὰς, καὶ ἦδη διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀγορᾶς προσήρχετο ἐπικουρία εἰς τοὺς ἐπιτεθέντας.

Ὁ Τρεχανέμης ἀφρίζων ἐξ ὀργῆς καὶ μέθης ἐφώρμησεν αὐθις καὶ ἀπεπειράτο νὰ ἀναρρηχθῇ ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ δίφρου. Ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος οὐδόλως πτοηθείς, ἠνάγκασε τὸν ἵππον του νὰ ἀνορθωθῇ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, καὶ διὰ τῆς βράβδου τῆς μᾶστιγος κατήνεγκε τοιαύτην πληγὴν κατὰ τοῦ λαθροθήρα, ὥστε καίτοι ἐφόρει πῖλον παχύτατον καὶ διὰ μαντήλιου δεδεμένον, κατεκυλίσθη ἀναίσθητος εἰς τὴν κόνιν τῆς ὁδοῦ.

Ταυτοχρόνως ὁ Φλέρης αἰφνης ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ δίφρου κραυγάζων πρὸς τοὺς ἐργάτας μετὰ φωνῆς ἀγρίας:

— Τί κάμνετε αὐτοῦ;... Σηκώστε τὸν ἄνθρωπον ἀπ' αὐτοῦ καὶ περιμένετε με...

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ῥοβέρτον ἔθλιψε τὴν χεῖρά του ζωηρῶς καὶ εἶπε:

— Ἀπερίσκεψία! μὴ περιφρονῇτε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ!... Φύγετε... μὴ χάνετε στιγμήν! Ἐρχομαι ἀπὸ τὸν πύργον ὅπου ἐπῆγα νὰ σας δώσω εἰδήσιν... Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀδελφὴ σας καὶ ἡ θεία σας τὰ ἔμαθον ὅλα... Καὶ θὰ σας πείσουν...

— Μὰ τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ῥοβέρτος, ἀποβάλλων τὴν ἡρεμίαν του... Μήπως ἔχω νὰ κάμω μὲ μουρλοὺς ἀνθρώπους;

Ὁ γραμματεὺς ἀπέβλεψε σοβαρῶς πρὸς τὸν Ῥοβέρτον καὶ περίλυπος εἶπε:

— Ἡ Τριανταφυλλίτσα... τὴν ἐσκότωσαν τὴν νύκτα... Καὶ κατηγοροῦν ὑμᾶς... Μὴ κάθεσθε καὶ συζητᾶτε... Ἐξασφαλισθῆτε πρῶτα... Φύγετε, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀσφαλέςτατον.

— Μὰ αὐτὴ εἶνε ἀτιμία! ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοβέρτος ἀγανακτῶν.

— Πηγαίνετε κλεισθῆτε εἰς τὸν πύργον πρὸς Θεοῦ! ἀνεφώνησεν ὁ Φλέρης ἀγωνιῶν καὶ δεικνύων τὰ κύματα τοῦ ἐπερχομένου ὄχλου, καὶ ἐπληξεν διὰ τῆς παλάμης τὴν πλευρὰν τοῦ ἵππου, ὅστις παρὰ τοῦ ἔκκεντρον ὡς ἀστραπή.

Καὶ ὁ μὲν δίφρος μετὰ τοῦ Ῥοβέρτου ἐγένετο ἄφαντος, ὁ δὲ διπρόσωπος Φλέρης οὐδόλως προσέχων εἰς τὸ συμπεκνούμενον πλῆθος, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Ἀγορᾶς οἰκίαν.

Ἦτο ὥρα ἐνδεκάτῃ ὥστε οἱ πράκτορες τοῦ Καρβαγὰν εἶχον καιρὸν νὰ παρασκευάσωσι τὰ πράγματα ὅπως αὐτοὶ ἐπεθύμουν. Τὸ δίκτυον, ὅπερ περιέκλειεν ἤδη τὸν Ῥοβέρτον Κλαίρεφόν ἐν τοῖς δολίοις αὐτοῦ βρόχοις, καθίστατο ὥρᾳ τῇ ὥρᾳ ἰσχυρότερον, καὶ ὅσον ὁ ἀτυχὴς συλληφθεὶς ἔμελλε νὰ ἀντισταθῇ, τοσοῦτον μᾶλλον ἔμελλε νὰ περικλεισθῇ ἐν τῷ δικτύῳ.

II'

ΑΡΧΗ ΘΑΙΝΩΝ

Ὁ Γεώργιος διελθὼν νύκτα ταραχώδη καὶ ἀυπνος καὶ ἀγωνιῶν, ἀπεφάσισε νὰ διευθετήσῃ ὀριστικῶς μετὰ τοῦ πατρός του τὸ ζήτημα τῆς ἀποδημίας του. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φαντασθῇ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ διαβιώσῃ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ἔνθα τὰ πάντα ἦσαν εἰς αὐτὸν αἰτία ταραχῆς καὶ ὀδύνης.

Ἐξελθὼν τοῦ δωματίου τοῦ συνήντησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος τὴν ὑπηρετρίαν, ἥτις εἶπε πρὸς αὐτὸν μεθ' ὑπερβαλλούσης θλίψεως.

— Ἀχ! κύριε Γεώργιε, δὲν το ἔξυρετε δά! Τὸ παλληκάρι τοῦ πύργου τὴν ἐσκότωσε τὴν Τριανταφυλλίαν τοῦ μπάρπα Τρεχανέμη!...

Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἀκίνητος, νομίσας ὅτι ἡ νεῆνις παρεφρόνησεν. Ἐκείνη δὲ ὑπέλαβε:

— Μάλιστα, κύριε Γεώργιε, μάλιστα! ὁ γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα σας καὶ του λέγει τὰ νέα. Ὁλος ὁ κόσμος εἶναι ἄνω κάτω!

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Γεώργιος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, διότι μικροῦ δεῖν κατέπεσεν. Ὑπώπτευσεν δὲ εὐθὺς ὅτι, ἂν ὁ Ῥοβέρτος κατηγορῇται, τὴν κατηγορίαν ταύτην οὐδεὶς ἄλλος ἦτο πιθανὸν νὰ ὑποστηρίξῃ ἢ ὁ Καρβαγὰν, καὶ ἠσθάνθη ψυχὸς παγερὸν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἐνόμισεν δὲ ὅτι ἤκουσε ἐξερχομένην ἐκ τοῦ δωματίου του, ὅπερ ἦτο καὶ τῆς μητρὸς του ἄλλοτε, τὴν φωνὴν τῆς ψυχορραγούσης μητρὸς του, λέγουσαν τοὺς ὑστάτους αὐτῆς λόγους: «Προσπάθησε νὰ εἰσαὶ καλὸς καὶ φιλόανθρωπος». Ἐστράφη βιαίως νομίσας ὅτι θὰ ἰδῇ ὀπισθὲν του ἱσταμένην τὴν μακαρίτιδα μητέρα του, ἀλλ' εἶδεν ὅτι ἦτο μόνος καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπιθύρισε: Ἡσυχᾶσε, ποθεινοτάτη μου μητέρα, καὶ θὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ἐντολήν σου. Ἐν ᾧ δὲ τὴν νύκτα εἶχεν ἀ-